

இணையத்தில் பதிவிறக்கம் செய்ய www.iaraindia.com
 தமிழாய்வுச் சங்கமம் - பன்னாட்டு ஆய்விதழ்
 ISSN: 2320-3412(P), 2349-1639(O)
 Impact Factor: 3.458(CIF), 3.669(IRJIF)
 பகுதி VII, பதிப்பு 20, ஏப்ரல்-செப்டம்பர் 2020
 Formally UGC Approved Journal (64089), © Author

பெரியபுராணம் காட்டும் பெண்கள்: ஒரு பெண்நிலைசார் நோக்கு

திருமதி. விஜிதா திவாகரன்

மொழித்துறை விரிவுரையாளர்

கலை கலாசார பீடம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

இலங்கை.

வாழ்வியல் நெறிமுறைகளில் 'தொண்டு' என்பதைத் தலைமைப் பண்பாகக் கொண்டு 'மாசிலாத மணிதிகழ் மேனிமேல், பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்களாக' வாழ்ந்த அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைக் கூறும் பெரியபுராணத்தில் மக்களிடையே சமய நம்பிக்கைகளை ஏற்படுத்துதல், வழிபாட்டு நெறிமுறைகளை எடுத்துரைத்தல், அந்நெறிமுறைகளிற்கு அடிப்படையான தத்துவங்களைச் சுட்டிக்காட்டுதல், நடைமுறை வாழ்க்கையில் இலட்சிய நோக்குடைய உதாரண புருஷர்களை எடுத்துக்காட்டுதல் என்பவற்றிற்கும் அப்பால் நின்று சமூக நோக்கும், மானிட சமத்துவமும் இந்நூலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. பக்தி என்ற தளத்தினூடாக மானிட ஐக்கியத்தை விரும்பிய இந்நூலின் ஆசிரியர் சேக்கிழார், எந்தவிதமான பேதமுமின்றி அனைவரையும் ஓர் குழு அமைப்பாகச் செயற்படும் நிலையைக் கட்டமைக்கின்றார்.

இத்தகைய குழுநிலைசார்ந்த செயற்பாட்டில் சாதி, குலம், கோத்திரம், பால் வேறுபாடு என்பவற்றைக் கடந்து சமய சமூக ஒருமைப்பாடு வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இறைவனையே உமையொரு பாகனாகக் கண்ட சைவ சமயத்தில் 'பெண்ணினல்லாளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே' என்ற கொள்கை வழிநின்று சேக்கிழார் தான் எடுத்துரைக்கும் நாயன்மார்களில் காரைக்காலம்மையார், இசைஞானியார், மங்கையர்க்கரசியார் ஆகிய மூன்று பெண்ணடியார்களின் வரலாறுகளையும் தனித்தனிப் புராணங்களாக அமைத்துள்ளார். சமய நெறியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பக்தி நெறி, பக்தியியக்கம், இறைவழிபாடு, அடியார் வழிபாடு, தொண்டுணர்வு என்று பெண்களைப் பலவீனப்படுத்தும் தளங்களில் பெண்களின் இயங்குநிலை, வகிப்பங்கு என்பன கேள்விக்குறியாகாத வண்ணம் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. இறைநெறியும் கடமையுணர்வும் கொண்ட எவரும் 'சங்கமம்' என்ற சிவனடியார் குழுவில் உள்ளடங்கலாம் என்பதைப் பெரியபுராணம் காட்டும் பெண்கள் வரலாறு உணர்த்தி நிற்கின்றது.

‘பெரிய புராணத்தில் பெண்களின் அறம்’ என்ற இந்த ஆய்வில் பெரியபுராணம் கூறும் பெண்கள் பற்றிய செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெண் பற்றிய சித்திரிப்புமுறை, அச்சித்திரிப்புமுறைக்கான சமூகப் பின்புலக் காரணிகள், அக்காலப் பெண்ணின் சமூக வகிப்பகுநிலை, பெண்ணின் இருப்புநிலை, அறநிலைநின்ற வாழ்வியல் முறைமை என்பன தொடர்பாக இங்கு ஆராயப்படுகின்றன. இத்தகைய தேடலுக்கு பெண்ணடியார்களின் வரலாறும் அவர்கள் பற்றிய செய்திகளும் இங்கு எடுத்து நோக்கப்படுகின்றன.

பெரியபுராணத்தில் தனித்தனிப் புராணங்களில் கூறப்படும் காரைக்காலம்மையார், இசைஞானியார், மங்கையர்க்கரசியார் ஆகிய மூவருள்ளும் காரைக்காலம்மையார் காலத்தினால் மூத்தவராகவும் சைவத்தமிழின் முதற்பெண்மணியாகவும் விளங்குகின்றார். கயிலை மலையின்மீது தலையால் நடந்து சென்றவரை இறைவன் ‘அம்மையே’ என்று அழைத்தமையினாலும், இசைத்தமிழால் இறைவனைப் பற்றிப் பாடிய முதலாவது பெண்ணடியாராக விளங்குவதனாலும், தமிழில் அந்தாதி, பதிகம், இரட்டை மணிமாலை என்ற சிற்றிலக்கிய வகைகளினைத் தொடக்கி வைத்து சைவத்தமிழுக்குத் தொண்டாற்றியவர் என்பதனாலும், இவருடைய பதிக முறைகளைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்தில் தேவாரப் பதிகங்கள் இயற்றப்பட்டதனாலும் இவரைச் சேக்கிழார் முதன்மைப்படுத்தியுள்ளார். இவருக்கென காரைக்காலம்மையார் சிவன் கோயிலில் தனிச் சந்நிதி அமைக்கப்பட்டு காரைக்காலம்மையார் கோயில் என அழைக்கப்படுவதும், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் அமர்ந்த கோலத்தினைக் கொண்ட திருவுருவும், இவருடைய பதிகங்கள் மட்டுமே மூத்த திருப்பதிகங்கள் என்ற பெயர் பெற்றவையாக விளங்குவதும், பெண்களும் இறைவனை நேரடியாக அடையலாம் என்பதை உணர்த்துவதும் இவர் பற்றிய தனித்துவமான செய்திகளாகும்.

அடுத்து, இசைஞானியார் என்பவர் சைவக்குரவர் நால்வரில் ஒருவரும் பெரியபுராணக் காப்பியத்தின் தலைவருமான சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தாயார் ஆவார். இசைஞானியார் சைவத் தொண்டுகள் பல புரிந்தமைக்காகவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைப் பெற்றமைக்காகவும், சுந்தரர் இறுதியில் தான் இன்னாரின் புதல்வன் என்று தன்னை அடையாளம் காட்டியமைக்காகவும் இவரும் இவரின் கணவரான சடைய நாயனாரும் பெரியபுராணத்தில் தனித்தனிப் புராணங்களில் கூறப்படுகின்றனர். தன்னிகரில்லாத தலைவன் ஒருவனது வாழ்க்கை வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறும் முகமாக அவனது பிறப்பு, வளர்ப்புப் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துரைப்பதற்காக இவர்கள் இருவரையும் சேக்கிழார் இந்நூலில் பெருமைப்படுத்தியுள்ளாரே தவிர இவர்களைப் பற்றி அதிகமாகக் கூறவில்லை எனலாம்.

அடுத்ததாக, மங்கையர்க்கரசியார் என்பவர் ‘மானி’ என்ற இயற்பெயர் கொண்ட சோழ இளவரசியாகவும் பாண்டிய மன்னனான நின்றசீர் நெடுமாறனின் மனைவியாகவும் உள்ளார். பாண்டியநாடு முழுவதும் சமண சமயம் பரவியிருந்த காலத்தில் சைவசமயத்தின் வழிநின்று வாழ்ந்தவர் என்பதும், எந்நிலையிலும் சைவத்தின் ஒழுக்கங்களைப் பேணுதல் மங்கையர் மரபு என்பதும் இவரின் மூலம் காட்டப்படுகின்றது. மங்கையர்களுக்கு அரசியாக விளங்குவதனால் மங்கையர்க்கரசியார் என அழைக்கப்படும் இப்பெண்மணி மூலம் தொண்டுறுதி கொண்ட மங்கையர் உலகத்தாரால் போற்றப்படும் விதத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

பொதுவாகப் பெரியபுராணம் பெண்களைப் பற்றி பல்வேறு மட்டங்களில் எடுத்துக் கூறுகின்றது. சமூகத்தின் அடித்தட்டுநிலைப் பெண்கள் முதல் அரச வர்க்கப் பெண்கள் வரை சமயம் உள்ளிட்ட அனைத்து விடயங்களிலும் அறநிலை

நின்று நேரடியாகத் தமது பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளனர். அந்தவகையில் காரைக்காலம்மையார் வணிகர் குலத்துப் பெண்ணாகவும், இசைஞானியார் ஆதிசைவராகவும் மங்கையர்க்கரசியார் அரசர் குலப் பெண்ணாகவும் உள்ளனர்.

உன்னதமான அறநெறிசார் வாழ்க்கைநெறியில் நின்று கடமைகளைச் செய்யும் ஒவ்வொரு ஆடவனுக்கும் பின்னால் ஒரு பெண் மறைந்து நிற்கின்றாள் என்பதைப் பெரியபுராணம் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. உதாரண மகளிராக இருந்து தன் கணவரை, தம்பியை, மகனை எனப் பல ஆண்களை நாயன்மார் பட்டியலில் இடம்பெற வைத்து வரலாற்று வெளிச்சத்தின் கண்படாமல் ஒதுங்கி நிற்கும் பெண்களைப் பல்வேறு தளங்களில் இந்நூல் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது. ஆடவர்களை நாயன்மார்களாக உருவாக்குவதில் பெண்களின் பங்களிப்பு முதன்மை வகிப்பதுடன், சமயம் உள்ளிட்ட பண்பாட்டம்சங்களை ஊடுகடத்தும் கருவியாக நின்று சமூகத்தில் தொழிற்படுபவர்கள் பெண்கள் என்பதும் உணர்த்தப்படுகின்றது.

சமயநெறி, வழிபாட்டு முறை, தொடர்ச்சியான பின்பற்றுகை மற்றும் பேணுகை முறை ஆகிய செயற்பாடுகளிற்குப் பெண்களே பொருத்தப்பாடுடையவர்கள் என்ற சமூகக் கட்டுமானத்தின் அடிப்படையில் நின்று அடியார்களின் வரலாறு கூறவிழைந்த சேக்கிழாரும் பெண்களின் இருப்புநிலை, அறம்சார் வகிபங்குநிலை என்பவற்றை சமயம் என்ற புதியதொரு தளத்தில் நின்று மரபுநிலை சார்ந்து கட்டமைத்துள்ளார். பெண்களைப் பல்வேறு தரங்களில் பிரதான பாத்திரங்களாகவும் துணைப்பாத்திரங்களாகவும் பல உறவுமுறைகளினூடாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். கிட்டத்தட்டப் பெரியபுராணத்தில் இருபத்தியெட்டு மகளிர் பற்றிய செய்திகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவர்களில் நாயன்மர்களின் மனைவி ஸ்தானத்தில் இருபத்தியொரு பேரும், தாயார் என்ற நிலையில் நான்கு பேரும், மகள் என்ற நிலையில் இருவரும், உடன் பிறந்த சகோதரி என்ற நிலையில் ஒருவருமாக இவர்கள் பற்றிய விபரநிலைகள் அமைகின்றன. இவர்களில் காரைக்காலம்மையார், இசைஞானியார், மங்கையர்க்கரசியார் ஆகிய மூவரையும் தனிநிலை மாந்தர்களாக வெளிப்படுத்துகின்றார். ஏனையோரைத் துணைநிலை மாந்தர்களாகவும், பலரைத் தோன்றா மகளிராகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஏனைய பெண்களில் திலகவதியார் பற்றிய செய்திகள் திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணத்தில் கூறப்படுகின்றது. ஏனைய வேறு மகளிர் பற்றிய செய்திகள் நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினூடாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

பெரும்பாலான பெண்களின் தத்தம் இயற்பெயர்கள் இங்கு வெளிப்படையாகச் சுட்டப்படவில்லை என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. இங்கு படைப்பாக்க முறைமையின் மரபினடியாகப் பெண் என்பவள் ஆணுக்கு அறவழியில் சார்பானவளாகவும், இரண்டாம் தரநிலையுடையவளாகவும் (அறத்தின் பின்னணியில் நின்று காட்டப் பெறும் தன்மை) காட்டப்பட்டுள்ளாள். பெரியபுராணம் கூறும் பெண்களில் காரைக்காலம்மையாரின் சித்திரிப்பும் வகிபங்குநிலையும் முதன்மையானதாகக் காட்டப்பட்டிருப்பினும், பெண் என்பவள் தன்னுருவை நீக்கி வேறோர் உருவம் கொண்டு இறைவனின் பாதாரவிந்தங்களை அடையலாம் என்ற செய்தி அக்காலத்தில் சூட்சுமமாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் சமயம், பக்தி, சிவப்பேறு எனும் முத்திநிலை என்று பெண்கள் ஈடுபடமுடியாத தளங்களில் பெண்களையும் பிரதிபலித்து அவர்களை நிலைநிறுத்தியுள்ளமை சேக்கிழார் காட்டும் மாற்றுச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளது.

பண்பட்ட இல்லற வாழ்க்கைநெறியில் நின்று சமயத் தொண்டு புரிதல், தர்மத்தைப் பேணுதல், சமய வழிபாடுகளில் ஈடுபடுதல் ஆகிய நெறிகளைப் பின்பற்றி வாழ்ந்துள்ள இப்பெண்கள் ஏனைய பெண்களிற்கு முன்மாதிரியாக விளங்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் சேக்கிழாரின் படைப்பினூடாக வெளிப்படுகின்றது. மறை பிறர் அறியாது வாழுதல், விருந்தோம்புதல், கணவனோடு ஒத்திசைந்து வாழுதல், கணவன இறந்தால் உடனுயிர் துறத்தல், கணவனின் கொள்கைக்கு உறுதுணையாக இருத்தல் முதலிய பொதுப்பண்புகளைக் கொண்டவர்களாகக் காட்டி, இவ்வாறு வாழும் வாழும் பெண்கள் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தப்படுவார்கள் என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது. காரைக்காலம்மையாரை 'அம்மையே' என்று இறைவன் அழைப்பதும், மங்கையக்கரசியாரை சம்பந்தர்,

**“மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்
வளவர் திருக் குலக்கொழுந்து வளைக்கை மானி
செங்கமலத் திருமடந்தை கன்னி நாடாள்
தென்னர் குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப்பாலை”**

என்றும் பாடுவதும் பெண்மையின் தெய்வச் சிறப்பை உணர்த்துகின்றன. மங்கையர்க்கரசியார் கணவன் பிறசமயம் தழுவியபோதும் தான் தனது கொள்கையினின்றும் மாறாமல் மன்னனையும் மக்களையும் தனது தன்னம்பிக்கையினால் மாற்றிய மதியூகப் பெண்மணியாகக் காட்டப்படுகின்றார். அவ்வாறே திலகவதியாரும் நாவுக்கரசருக்கு ஏற்பட்ட சூலை நோய் என்னும் வயிற்றுவலியை மாற்றி மீண்டும் அவரைச் சைவசமயத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளதனை,

**“திருவாளன் திருநீறு திலகவதியார் அளிப்பப்
பெருவாழ்வு வந்ததெனப் பெருந்தகையார் பணிந்து ஏற்றி”**

என்று நாவுக்கரசர் புராணத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பெரியபுராணம் காட்டும் பெண்கள் குறிப்பாக மூன்று வகைநிலையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளனர். நாயன்மார் நிலையில் போற்றப்படும் பெண்களாகவும், கோயில் தொண்டில் ஈடுபடும் பெண்களாகவும், இல்லறநிலையில் நின்று கணவரின் தொண்டில் உதவும் பெண்களாகவும் அவர்களின் வகிப்பகுநிலை எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார் போன்றோர் நாயன்மார்களின் நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பட்டுள்ளனர். கோயில் தொண்டில் ஈடுபட்ட பெண்களில் திலகவதியார் குறிப்பிடத்தக்கவர். கணவரின் தொண்டில் உதவியவர்களாகப் பல பெண்களைப் பெரியபுராணம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

**“மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனை மாட்சித் தாயினும் இல்”**

என்ற குறளுக்கமைவாக இல்லறவாழ்வில் மனைவியோடு இணைந்து நின்று கடமைகளை ஆற்றிச் சிறப்புப் பெற்ற நாயன்மார்களைக் காட்டுகின்றார். சிறுத்தொண்டரின் மனைவி திருவெண்காட்டு நங்கை, இளையான்குடி மாறநாயனாரின் மனைவி போன்ற பலரைக் குறிப்பிடலாம்.

பெண்கள் தமது துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு தியாக வாழ்வும் அறநெறிப்பட்ட வாழ்வும் வாழ்ந்துள்ளதனைப் பெரியபுராணம் பலவாறு காட்டுகின்றது. வறுமையிலும் இரவில் வந்த அடியவர்க்கு உணவளித்த இளையான்குடிமாற நாயனாரின் மனைவி, மகன் இறந்த துன்பத்தை மறைத்து உணவு படைத்த அப்பூதியடிகளாரின் மனைவி, கணவன் கட்டிய தாலியைச் சிவத்தொண்டிற்காகக் கழற்றிக் கொடுத்த குங்குலியக்கலைய நாயனாரின் மனைவி,

பிள்ளைக்கறி செய்து கொடுத்த சிறுத்தொண்டரின் மனைவி போன்ற செயற்கரிய செயல்களைச் செய்த பெண்களைப் பெரியபுராணம் காட்டுகின்றது. எந்தவொரு தளத்தின் யதார்த்த உலகிலும் சரி, படைப்புலகிலும் சரி பெண்கள் சார்புநிலை கொண்ட பாத்திரமாகவும், பெண்மைக்கமைவான மென்மையுணர்வு கொண்ட பலவீனமானதொரு பாத்திரமாகவும் துன்பப்படுவதையும் துன்புறுத்தப்படுவதையும் சகித்துக்கொள்ளும் பாத்திரமாகவும் படைக்கப்படுகின்றமை என்பது இன்றுவரை நிலவும் ஒரு தொல்சீர் முறைமையாகும். கணிகையர் இல்லம் சென்று வரும் திருநீலகண்டரின் மனைவி 'தீண்டுவீராயின் எம்மைத் திருநீலகண்டம்' என்று தனது பாலியல்சார் உணர்வுகளை அடக்கி ஒடுக்குவதாகக் காட்டப்படுகின்றாள். கணவனைப் பிரிந்து சென்று ஒரு பெண்ணால் தனியே வாழமுடியாத நிலையுடைய அக்கால சமுதாயத்தில் ஒரே வீட்டினுள் மணவிலக்குப் பெற்றவளாக வாழவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றாள். காரைக்காலம்மையாரைக் கணவன் விட்டுப் பிரிந்து சென்றவுடன் அவர் தன்னுருவை மாற்றி இறைவனின் பாதங்களில் சரணடைதல், திலகவதியாரின் கணவர் கலிப்பகையார் போரில் இறந்தவுடன் தனது தம்பியாரான நாவுக்கரசரைச் சார்ந்து வாழுதல் ஆகியவை பெண் என்பவள் ஓர் ஆணைச் சார்ந்துதான் வாழுகின்றாள் என்ற யதார்த்த நிலைப்பட்ட சமூகக்கட்டமைப்பானது படைப்பிலக்கியங்களிலும் கற்பனைகள் மூலமோ யதார்த்தம் மூலமோ சிதைக்கப்படுவதில்லை என்ற ஒருமித்தபோக்கு தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

மேலும், தமது வாழ்வில் துன்பம் ஏற்பட்ட நிலையிலும் சிவனடியாரைப் போற்றுதல், விருந்துபசாரம் வழங்குதல் போன்ற நடவடிக்கைகளிலிருந்து பெண்கள் தவறுவதில்லை என்ற நிலைப்பாடும் சிவனடியாருக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட இயற்பகையாரின் மனைவி, சிவத்தொண்டிற்காகக் கணவனால் விற்கப்பட்ட கலிநாயனாரின் மனைவி, இறைவனுக்குரிய மலரை முகர்ந்தமைக்காகக் கணவனால் தண்டனை பெற்ற கழற்சிங்கரின் மனைவி என்று தமது தியாகம், சகிப்புத்தன்மை போன்ற பண்புகளால் போற்றப்படும் பெண்கள் பற்றிய மறுபார்வையில் அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட மரபுவழிவந்த ஆணாதிக்கப் பண்பாடும் அதிகாரங்களும் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றமையும் மறுக்கவியலாத உண்மைகளாகும்.

இவ்வாறு பெரியபுராணத்தில் பெண் பற்றிய சித்திரிப்பில் பெண்ணின் இயங்குவெளி என்பது வரையறைக்குட்பட்டதாகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவும் காட்டப்படுகின்றது. ஆயினும் பெண்களின் வாழ்வும் செயலும் அறத்தோடு கூடியதாகக் காட்டப்படுகின்றது. சமூக, வாழ்வியல்சார் அறநெறிகளைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்களாகவும் அவற்றினைப் பேணிக் கடத்தும் கடத்திகளாகவும் பெண்களின் பிரதிபலிப்பு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. குறிப்பாக நாயன்மார்களின் மனைவியர்களாக வாழ்ந்துள்ள பெண்கள் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் தமது கணவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவர்களாகவும் அவர்கள் செய்த சிறிய தவறுகளுக்கும் பெரிதாகத் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகவும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றனர். நாயன்மார்களுக்கு மனைவியராக இருப்பது என்பது இலகுவான காரியமில்லை என்பதும் சமயத்தளம் என்பது பெண்களிற்கான சோதனைக்களம் என்பதும் அப்பெண்கள் தமது வாழ்க்கையில் அனுபவித்த சம்பவங்கள் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றன. இவையாவற்றையும் பொறுமையோடும் கடமையோடும் வெற்றி கொண்ட பெண்கள் தெய்வநிலையில் போற்றப்படுவார்கள் என்பதே பெரியபுராணம் உணர்த்தும் பெண்கள் சார்ந்த அறச்செய்தியாகும். ஆயினும் இன்னொரு விடயம் யாதெனில், நாயனார்கள் மட்டும் இறுதியில் சிவனடி சேர்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றதேயன்றி, இந்நாயன்மார்களின் சோதனைகளிற்கு ஆட்பட்ட

பெண்களுக்கு நேர்ந்த கதி பற்றி எதனையும் சேக்கிழார் கூறவில்லை. எனவே, சமயம் என்ற தளத்திலும் இல்லறவாழ்க்கை நெறிநின்ற அறம், தொண்டு, விருந்தோம்பல், இறைவழிபாடு, அடியார் வழிபாடு என்பவற்றை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இந்நாயன்மார்களின் சாதாரண வாழ்க்கை முறைகளினூடாகக் கூறுவதோடு, இத்தகைய பணிகள் அனைத்தும் ஏதோ ஒருவகையில் பெண்களைச் சார்ந்தே ஆற்றப்பட்டுள்ளது என்பதும் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

துணைநூல்கள் :

இராசமாணிக்கனார், மா.,(ஆ.இ),*பெரியபுராண ஆராய்ச்சி*, சென்னை : பாரி நிலையம். ஞானசம்பந்தன், அ. ச., (1999),*பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு*, கங்கை புத்தக நிலையம். சிவபாத சுந்தரம், சோ., (1978), சேக்கிழார் அடிச்சுவட்டில், சென்னை: வானதி பதிப்பகம்.

திருத்தொண்டர் மாக்கதை, (1970), சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகப் பொன்விழா வெளியீடு.

பெரியபுராணச் சொற்பொழிவுகள், (1970), சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

This document was created with the Win2PDF "print to PDF" printer available at <http://www.win2pdf.com>

This version of Win2PDF 10 is for evaluation and non-commercial use only.

This page will not be added after purchasing Win2PDF.

<http://www.win2pdf.com/purchase/>